

Lisbeth Gruwez trotseert in meeslepende solo als een ze meester de storm

Voor haar nieuwste voorstelling 'Tempest' heeft choreografe en danseres Lisbeth Gruwez zich verdiept in de martial arts (vechtkunsten). Het resultaat is een meeslepende solo die je doet verstillen, in trance brengt én naar adem doet happen.

Lisbeth Gruwez vormt al sinds 2007 met muzikant en componist Maarten Van Cauwenberghe het dansgezelschap Voetvolk. Samen maken ze voorstellingen waarin de soundscape en de choreografie elkaar naar een hoger niveau tillen.

Ze werkten onder meer al met de muziek van Bob Dylan ('Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan'), maar Gruwez danste ook op composities van de klassieke componist Debussy ('Piano works Debussy').

In het begin van haar carrière (begin jaren 2000) creëert ze samen met Jan Fabre, die in 2022 [veroordeeld](#) werd voor onder meer geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk. Toen de aantijgingen voor het eerst in de media kwamen, heeft Gruwez aangegeven dat ze zijn gedrag nooit als grensoverschrijdend heeft ervaren.

In 2004 schittert ze in de baanbrekende solo 'Quando l'uomo principale è una donna' waarin ze overgoten wordt met olijfolie.

De grote kracht van Gruwez is dat ze hedendaagse dans bedrieglijk simpel kan laten lijken. Maar tegelijk creëert ze indrukwekkende choreografieën, waarvoor een enorme uithouding nodig is. De ijzeren discipline die daarvoor nodig is, werd haar aangeleerd op de balletschool in Antwerpen.

Een elegante strijder

Voor 'Tempest' (storm) is Gruwez zich in Thailand gaan verdiepen in de martial arts. De soundtrack is geïnspireerd door de muziek die thaiboksmatches begeleidt.

Ze ging in Bangkok onder meer langs bij choreograaf Pichet Klunchun om de traditionele khon-dans beter te leren kennen. Langzame en hoekige bewegingen staan daar centraal. Een stijl die haar duidelijk geïnspireerd heeft.

Het scènebeeld is kaal, we zien enkel een witte helling die uitkomt op een wit vloervlak waar Gruwez tergend traag afglijdt. Zo nodigt ze de kijker meteen uit te vertragen, samen met haar te "landen" in de zaal voor deze voorstelling.

Wat later neemt ze in een vloeiende opeenvolging verschillende posities aan, geïnspireerd door khon en tai chi, een van oorsprong Chinese vechtkunst die bewegingen gebruikt om balans, conditie en innerlijke rust te bevorderen.

Energie wordt in de bewegingen beheerste kracht. Gruwez bespeelt en omarmt gaandeweg het volledige speelvlak. Ze is krachtig en elegant tegelijkertijd. Ze is overal, ze is nergens.

De soundtrack is bij momenten een metalig klinkend techno-geluid dat Gruwez voortstuwt. Het is moeilijk om je geen vragen te stellen. Waar bevindt ze zich? In een niemandsland of op een rave in een verlaten parkeergarage? Wat doet ze? En waarom?

Eén constante is de minutieuze manier waarop Gruwez beweegt. Alles is uitgepuurd. Het voelt nu weer aan als een meditatie die je mee doet verstillen, met Gruwez als zenmeester die de balans gevonden lijkt te hebben.

Dan weer alsof ze staat te trippen op een dance-event en langzaam in een trance geraakt. Controleren en loslaten wisselen elkaar af.

En tegelijk krijg je het beklemmende gevoel dat Gruwez wel degelijk een strijd voert, al dan niet ingehouden. Ze staat stevig in haar schoenen en gaat een gevecht aan, met wie of wat blijft onduidelijk.

"De stukken die ik maak zullen altijd minstens een broeierige ondertoon hebben, de mogelijkheid van een ontploffing", zei Gruwez daarover al in 2020 in gesprek met De Morgen. "Ook al gaat mijn persoonlijke evolutie als danser veeleer in de richting van verfijning en detail, van implosie in plaats van explosie."

In het oog van de storm

Hoewel het decor net zoals de choreografie uitgepuurd is, ondersteunen een aantal opmerkelijke elementen haar performance.

De rookmachine bijvoorbeeld die onverwacht een dromerig effect creëert waardoor Gruwez gewichtsloos op wolven lijkt te drijven en het taferaal plots iets heel lieflijks uitstraalt.

Of de lange stok, die in vechtkunsten vaak gebruikt wordt, en die Gruwez uiteindelijk ook met een priemende blik in de ogen, akelig confronterend op het publiek richt (foto bovenaan). Of het lange rode lint waar ze mee speelt.

De voorstelling komt tot een climax wanneer Gruwez zich plots dan toch in het oog van de storm lijkt te bevinden. Ze voert haar choreografie trager uit terwijl rondom haar een oorverdovend geraas losbarst (oordoppen zijn hier even geen overbodige luxe) en flikkerende lichten voor een slowmotioneffect zorgen. Het lijkt alsof je meegezogen wordt.

Ik leg zelf meteen de link met een storm op zee, waarschijnlijk niet toevallig omdat ik 's ochtends net de indrukwekkende expo '[Transcripts of a sea](#)' van Stephan Vanfleteren in het MSK in Gent gezien heb, met prachtige beelden van een woeste, ontketende zee.

Iedereen heeft een oog van de storm in zich, een helder punt of inzicht, waar ie beslist wat ie doet met die emotie

Lisbeth Gruwez, choreograaf en danseres

Aan Focus/WTV vertelt Gruwez naar aanleiding van de première van deze creatie in Brugge dat ze de emotie woede onderzocht heeft. "Ik ben uitgekomen bij emoties die door ons razen. Dat kan zijn zoals een storm die door je raast. Maar we kiezen wat we daarmee doen. Iedereen heeft een oog van de storm in zich, een helder punt of inzicht, waar ie beslist wat ie doet met die emotie."

Misschien is deze voorstelling dus niet alleen een ode aan de schoonheid en de poëzie van de martial arts, maar ook aan de kracht van onze intuïtie, die ons doorheen al het gewoel rondom ons kan loodsen.

Ellen Maerevoet